

Theologiæ Sacramentalis Scholasticæ Et Moralis Pars ...

Ad Mentem Doctoris Subtilis Ioannis Duns Scoti D. Augustino conformen

In quo tractatur de Ministro Sacramento Pœnitentiæ. Item de Sacramentis
Extrema Unctionis, & Ordinis

Bosco, Jean a

Lovanii, 1672

Concl. V. Qui habet jurisdictionem in reservata (nisi tantùm habeat sub
conditione validæ Confessionis) tollit reservationem à peccatis confessis
per Absolutionem invalidam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73429](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73429)

alibi expeditivimus, ultimam quidem Disp. 4. Sect. 10. Concl. 5. primam autem Disput. 7. Sect. 3. Concl. 7. videantur ibi dicta. Impræsentiarum autem quæro; an habens jurisdictionem in reservata, tollat reservationem, licet ob defectum aliquem absolvat invalidè? Respondeo:

CONCLUSIO V.

Qui habet jurisdictionem in reservata (nisi tantum habeat sub conditione validæ Confessionis) tollit reservationem à peccatis confessis per Absolutionem invalidam.

apud illos Auctores, nisi quando ille defectus foret circa ipsa peccata reservata. Sic enim scribit Suarez: Rursus potest Absolutio esse nulla, propter defectum circa Confessionem ipsius peccati reservati, & tunc si defectus esset in integritate, sine dubio non auferretur reservatio, quia non esset satisfactum intentioni Superioris, neque esset coram illo sufficienter comparitum: at verò si defectus tantum sit in interiore dolore, non videtur obstarè: quia intentio reservationis solum est, ut satisfiat Superiori in hoc iudicio, quatenus externum iudicium est. Hæc ille.

An auferatur reservatio, quando est defectus in integritate Confessionis, Suarez.

Similiter loquitur Vasquez, dicens: Verissimum existimo.... si aliquis confiteatur Superiori peccata reservata, & ab illo imposita penam recipiat Absolutionem, etiamsi Confessio fuerit nulla aut informis ex aliquo defectu, ut denique non consequatur gratiam; quale impedimentum provenire potest, aut ex defectu integritatis, aut doloris... jam illa peccata non manent reservata.

Vasquez.

Et post pauca addit: Nec hoc tantum verum existimo; quando Confessio facta est Superiori, habenti potestatem ordinariam in casu reservatos, sed etiam ei, qui haberet delegatam ex privilegio; quàmvis enim solus habens ordinariam, qui reservavit peccatum, possit tollere reservationem extra Confessionem & Absolutionem sacramentalem; qui verò delegatam, solum in Absolutione sacramentali, quæ habet effectum, quia ipse non reservavit peccatum; tamen factâ Confessione, quæ non conferretur etiam gratia, coram habente potestatem delegatam ex privilegio, jam Superior, qui illam concessit, videtur remittere reservationem illius peccati; quia ad hoc tantum videtur præcipue reservasse, ut iudicio suo, aut sui delegati poena debita & medicina applicaretur illi peccato: unde ex quo factum est hoc, jam non vult peccatum amplius reservari. Huculque Vasquez. Ubi nullam facit distinctionem inter defectum culpabilem, & inculpabilem.

73. An per Absolutionem invalidam delegatus qui fecerat reservatio.

Et quàmvis Suarius non ita explicitè n. 9. loquatur de illo, qui solum habet potestatem delegatam; tamen ex illis, quæ scribit n. 6. satis colligitur ipsam generaliter esse intelligendum de utroque. Etenim n. 6. ita incipit proponere difficultatem, ad quam in consequentibus respondet: His, inquit, expositis circa peccata reservata, semel remissa per directam Absolutionem, dicendum superest de aliis casibus, in quibus Confessio quidem fit Superiori aut habenti facultatem ejus: Absolutio tamen non cadit directè in ipsam culpam reservatam.

74. Sententia Suarii.

Cùm ergo in resolutione illius casus, nullam faciat distinctionem inter ordinarium, & delegatum ministrum, signum est, de utroque suam sententiam intellexisse, quod magis constabit ex dicendis.

Ex dictis autem facile quilibet cognoscet, quæ

75.

70. In quo fundatur Conclusio.

Diversa Regula juris.

71. Quomodo intelligenda Conclusio.

Suarez, Vasquez, Lugo, Arriaga.

72.

Probatio
prima par-
tis Concl.

quæ sit ratio præsumendi, quòd in hoc casu Superior intendat auferre reservationem; nimirum, quia ex quo subditus comparuit coram Superiore, aut habente facultatem ejus, eique peccatum integrè revelavit, ipseque Superior, aut habens facultatem ejus, convenientem medicinam & satisfactionem imposuit, suo muneri satisfecisse videtur, quantum ad reservationem spectat, & pœnitens etiam videtur fecisse satis, intentioni & fini reservationis: ergo quàmvis contingat, Superiorem, aut habentem facultatem ejus absolvendi, verè non absolvere à peccatis, nihilominus absolvit seu liberat à reservatione: quia dum oppositum non declarat, satis significat, simpliciter absolvendo, se esse in ea parte contentum: relinquit ergo pœnitentem liberum ab eo onere reservationis.

76.
Obiectio ex
Arriaga,

Sed contrà; non facillè mihi possum persuadere, inquit Arriaga supra, quòd Superior religiosus ac prudens, & Deum timens, velit illi subdito, qui nequiter accedit ad Confessionem, committendo sacrilegium grave, ac retinendo mortale non reservatum, ac proinde nec Confessionem seriam faciendo, huic, inquam, velit reservationem tollere; quæ ablatio est in se sat magnum beneficium, cum potius deberet ob illud factum eum gravissimè punire.

& responsio
ad eam pro-
bationem.

Et respondens ad rationem; mox assignatam ait; finem reservationis non esse, ut Superior sciat ea peccata; nam si Superior vidisset illum committentem hujusmodi peccatum, jam eo ipso illud sciret, non tamen propterea abstulisset ab eo reservationem. Reservatio ergo eò tendit, ut Absolutio sit difficilis, & ex eo capite homo difficiliùs illud peccatum committat. Deinde ut Superior meliùs possit pœnitentiam congruentem imponere; ideo licet Superior sciat meum casum reservatum, non tamen ideo mihi jam est liberum confiteri illud cuiusque ordinario Confessario.

77.
Confirmat
tur 1.

Confirmatur: potuit Superior validè, & verò licitè & valde sanctè ac meritorie diceret *Nolo tollere reservationem, si iniquè confiteris*: quæ voluntas coram Deo sine dubio esset magis grata, quàm ea altera, quæ diceret: *Esse iniquè & graviter peccans confitearis, tollò tibi reservationem*. Ergo si ea Confessio seipsa non tollit reservationem, nisi, ut sic dicam, per modum congruitatis & petitionis, profectò ea longè magis meretur pœnam, quàm præmium.

Confirmat
tur 2.

Deinde quando Superior contrarium aliquid non ostendit, non debeo de illo præsumere volitionem minùs perfectam, sed potiùs perfectiorem, & Deo magis gratam; maxime quando potest haberi tam facillè hæc secunda nobilior, quàm illa minùs nobilis. Ergo longè probabiliùs est, non tolli reservationem, quando Confessio est vitiosa & culpabilis respectu pœnitentis.

Quòd si habeat alium defectum invincibili-

ter ab eo ignoratum, ita ut ille in ea Confessione sincerè se gerat, potest probabiliter dici, tolli reservationem; non quidem omnium, sed illorum, quæ confessus est. Nam cum tunc bonà fide pœnitens processerit, & Superiori jam confiter de illis peccatis, non est credendum, velle obligare subditum ad secundò ea sibi dicenda: quæ ratio cum non habeat locum respectu eorum, quæ oblitus est pœnitens, non censetur tunc respectu illorum ablatà reservatio. Sic argumentatur Arriaga supra n. 10. & 11.

Sed non possum ei acquiescere, nisi in unico puncto, scilicet tolli reservationem illorum, quæ confessus est pœnitens bonà fide. Unde respondeo ad alia, tam difficilè est homini, revelare sua peccata Superiori in Confessione invalida & culpabili, quàm in Confessione valida, aut invalida inculpabili, & Absolutio æquè est difficilis, ac Superior in utraque æqualem pœnitentiam potest imponere; adeoque ex eo capite homo difficiliùs illud peccatum committit.

Ergo quando Superior vidit me hujusmodi peccatum committentem, eo ipso per suam scientiam abstulit ab illo reservationem; qualis Consequentia? Nunquid, quia Superior vidit peccatum meum, ideo Absolutio est difficilis, & ex eo capite homo difficiliùs illud peccatum committit, aut Superior per suam visionem, congruentem pœnitentiam imposuit?

Fateor, sacrilegus ille nullam meretur gratiam seu beneficium præcisè, quia sacrilegus est; neque ideo tollitur reservatio; sed quæ præstitit, quod Superior præcepit; id est præsentavit se Superiori; ut condignam acciperet pœnitentiam & medicinam, quam etiam accepit. Audiamus Suarium supra n. 1. ubi loquens de tanto defectu doloris, ut peccator perseveret in proposito committendi talem culpam, aut non exhibendi satisfactionem vel pœnitentiam à Superiore impositam, adhuc existimat, in eo casu sufficere, mutare propositum, & verum dolorem concipere, ut ab inferiori Sacerdote seu simplici Confessore absolvi possit: quia, inquit, propositum illud internum non est peccatum reservatum: de alio verò peccato præterito satisfactum est Superiori, & ille sine ulla conditione videtur subditum liberum reliquisse.

Et explicatur: nam si subditus aperit propositum suo Superiori casum illum, non ut absolveretur sacramentaliter, sed solum ut liberaretur ab eo onere; tunc Superior audiens illum, & imponens satisfactionem, censetur liberum eum relinquere ab onere reservationis: sed quando confitetur sacramentaliter, hoc in re ipsa postulat simul cum Absolutione; ergo licet Absolutio in ratione Sacramenti non fuerit valida, potest esse sufficiens signum satisfactionis Superioris quoad reservationem. Haecenus Suarez. Ut au-

80. Respondetur ad confirmationes Arriagæ. Ut autem contraria voluntas Superioris foret perfectior, & magis grata Deo, quod non satis probatur, nulla est necessitas eam præsumendi; quandoquidem Superiores seiant communem præsumptionem voluntatis minus perfectæ, & taceant, cum possent facile contradicere. Ergo probabilis est tolli reservationem, tametsi Confessio sit vitiosa & culpabilis respectu pœnitentis.

81. Sed hoc difficile apparet Lugoni supra n. 107. cum, inquit, tota obligatio debeat procedere à Confessario, ut iudice in hoc Sacramento. Respondeo cum distinctione, ut obligatio illa, seu satisfactio, ad quam est obligatio, habeat effectum ex opere operato remissionis pœnæ temporalis, concedo; ut illa obligatio seu satisfactio tollat reservationem peccati, nego; ex hypothesi, quod Superior possit tollere reservationem extra Sacramentum.

82. Cùm autem hoc mihi certum sit, non assentior Vasquezio, qui supra n. 36. ait: Licet ille pœnitens, quia fuit nullum Sacramentum, non teneatur observare pœnitentiam impositam; tamen inferiorem tenetur admonere, ut sequatur iudicium illud Superioris in imponenda sibi pœna, quam Superior imposuit; aliàs si neque pœnam impositam à Superiore exequeretur inferior, nec pœnitens, eluderetur iudicium Superioris.

83. Sed non assentior; nisi probaverit, quod dicit: non probat autem; ergo &c. Quin contrarium ego probō; si enim Superior, invalidè absolvens, potest obligare ad manifestandam pœnitentiam inferiori, cur non etiam possit obligare ad eam exequendam? Absolutè autem utrumque posse; est mihi (inquit Arriaga supra n. 12.) certum ex Bulla Clementis VIII. in ea enim expressè dicit Pontifex, posse Superiores, dantes licentiam ad absolvendum, determinare pœnitentias, quas postea Confessarii debeant imponere pro eis casibus reservatis. Supponit ergo Pontifex,

posse Superiorem; est sacramentaliter non absolvat, dum tamen dat facultatem absolvendi, obligare ipsos etiam Confessarios ad imponendam talem pœnitentiam; ergo à fortiori potuit obligare ipsos pœnitentes ad talem pœnitentiam faciendam. Ratio à priori est, quia cùm ea ablatio reservationis, quæ est in bonum magnum pœnitentis, detur liberaliter à Superiore, potuit sanè in ea donatione conditionem illam onerosam apponere. Hæc ille.

Potuit omnino, reponit quispiam, conditionem illam onerosam apponere, id est, imponere pœnitentiam, sed exequendam ex virtute Sacramenti; & ideo obligat pœnitentem, ut eam manifestet inferiori, sine qua manifestatione non potest eam exequi ex virtute Sacramenti. Sic etiam obligat Confessarios ad imponendam determinatam pœnitentiam, non extra Sacramentum, sed in Sacramento, seu ex virtute Sacramenti.

Pœclara responsio! Sed quæ supponit, quod non probat; scilicet, Superiorem non posse tollere reservationem, nisi in Sacramento, seu per Pœnitentiam sacramentalem; quod ego constanter nego; & per consequens nego, pœnitentiam impositam in Sacramento invalido, non sufficienter tollere reservationem, nisi fuerit virtute Clavium elevata ad effectum ex opere operato. Gratis autem dicitur, Superiorem non voluisse aliter tollere; cùm ad finem reservationis perinde sit, sive fiat virtute Sacramenti, sive ex simplici præcepto Superioris extra Sacramentum.

Interim credo, facilis fore pœnitenti, pœnitentiam impositam dicere inferiori, quam tacere, & eam nihilominus implere; cùm enim illa peccata, est amplius non reservata, manent subiecta Clavibus, inferior pro illis novam proportionatam imponet pœnitentiam, ad quam proinde pœnitens obligabitur; non obstantè priori obligatione ad pœnitentiam impositam à Superiore; nisi dixeris cum Aliquibus, inferiorem, imponendo novam pœnitentiam; hoc ipso validè commutare, seu auferre pœnitentiam Superioris, de quo vide dicta Disput. præced. Sect. 13. Concl. ult.

Sed dicit aliquis; si illa peccata adhuc manent subiecta Clavibus; ergo manent æquè reservata, ac antea. Nam si quis hoc modo confiteatur peccata mortalia communia suo Parocho; & ab eo invalidè absolvatur, non potest propterea confiteri illa peccata simplici Sacerdoti; quia illa peccata adhuc sunt materia necessaria Sacramenti. Iam autem ita se gerit inferior Confessor circa peccata reservata Superiori, sicut Sacerdos simplex circa peccata mortalia communia; ergo &c.

Respondeo; nimis clarum est, posse peccata manere subiecta Clavibus Ecclesiæ, & non reservata; quando nimirum Superior tollit reservationem extra Sacramentum. Ad exemplum

Responsio

84. sed quæ supponit, quod non probat, scilicet, Superiorem non posse tollere reservationem, nisi in Sacramento, seu per Pœnitentiam sacramentalem; quod ego constanter nego; & per consequens nego, pœnitentiam impositam in Sacramento invalido, non sufficienter tollere reservationem, nisi fuerit virtute Clavium elevata ad effectum ex opere operato.

85. Obiectio

Soluitur

80. Respondetur ad confirmationes Arriagæ.

81. Sed hoc difficile apparet Lugoni supra n. 107.

82. Cùm autem hoc mihi certum sit, non assentior Vasquezio.

83. Sed non assentior; nisi probaverit, quod dicit: non probat autem; ergo &c.

84. sed quæ supponit, quod non probat, scilicet, Superiorem non posse tollere reservationem, nisi in Sacramento, seu per Pœnitentiam sacramentalem; quod ego constanter nego; & per consequens nego, pœnitentiam impositam in Sacramento invalido, non sufficienter tollere reservationem, nisi fuerit virtute Clavium elevata ad effectum ex opere operato.

85. Obiectio

plum adductum, negatur similitudo: quia simplex Sacerdos omnino caret jurisdictione: proprius verò, per se loquendo, habet illam in omnia peccata, nisi aliquid per reservationem extrahatur; & ideo, ablata reservatione, statim jurisdictione illa extenditur, seu quasi reducit ad proprium statum: in nostro autem casu ablata est reservatio, propter rationem factam.

86.
An Confessarius electus virtute Iubilæi, tollat reservationem per invalidam Absolutionem?

Vallalobos.
Acosta.
Diana.
Ledefina.

87.
Pro sententia affirmativa perperam à Comitolo citatur Cajetanus, Sylvester, & Alii.

Addidi autem in Conclus. Nisi tantum habeat (jurisdictionem) sub conditione validæ Confessionis; quia putant Aliqui Confessarium, electum virtute Iubilæi, non tollere reservationem à peccatis confessis per Absolutionem invalidam, quando pœnitens advertit illum defectum; secus si non advertit. Ratio est; quia Summus Pontifex concedit facultatem absolventi à reservatis in ordine ad susceptionem Indulgentiarum; sed qui scienter facit Confessionem irritam, Indulgentias minime consequi potest; ergo &c. Et idem asserunt de privilegio Bullæ Cruciatæ. Hanc sententiam putat probabiliorum Vallalobos in Sum. to. 1. tract. 27. §. 2. n. 16. citans Acostam in Bul. q. 45. Eidem (apud Dia. p. 1. tract. de Bulla Cruciatæ resol. 18.) subscribit Ledefina in Sum. to. 1. tract. de Pœnit. cap. 13. conclus. 2. dub. 7.

Non reticeam tamen (inquit Dia. suprâ) multos DD. contrarium asserere probabiliter, quos adducit & sequitur Comitelus in Res. mor. l. 1. q. 30. n. 2. ubi sic ait: Num qui tempore Iubilæi fictè confessus est de casu reservato, nec quidquam ei profuit Confessio ad salutem, post Iubilæum meliore mente querere possit quemlibet Confessarium, qui tum ab aliis casibus, tum à reservatis eum possit absolvere? Cajet. in Sum. verb. *Casus reservatio* in calce. Armilla eodem verb. n. 4. Sylvest. verb. *Confessio* 1. q. 19. in extr. seu n. 21. à quo Paludanus & D. Antoninus nominantur opinionis Auctores, aiunt, eum qui fictè confessus est reservatum casum, posse à quovis Confessario absolvi, propterea quòd legi Ecclesiasticæ reservationis jam satisfecit, quamvis legi divinæ confitendi nullâ ratione satisfecerit. Quare jure divino debet iterum Sacerdoti illud ipsum peccatum, & reliqua omnia cum detestatione, & pio animi dolore declarare. Ita Comitelus.

Verùm non advertit, Auctores, quos citat, non loqui specialiter de tempore Iubilæi, de quo ipse loquebatur, & de quo ab Aliis movetur specialis difficultas, quam nontangit, multò minus solvit.

88.
An Svarius faveat illi sententia.

Sed nunquid Svarius faveat huic opinioni? Hic Auctor disp. 31. sect. 4. n. 22. circa finem, docet, per Absolutionem validam, licet informem, etiam tempore Iubilæi tolli reservationem à peccatis confessis, nam, inquit, quoad illa usus Iubilæi seu privilegii, per illum con-

cessi, validus fuit, semelque habuit effectum, qui non amplius revocatur, & ideo peccata illa non solum non manent reservata, verùm neque sunt materia necessaria Confessionis.

Rogas; quid ergo, si Confessio nequidem fuerit valida? Respondet ibidem, non tolli reservationem tempore Iubilæi, quia tunc Absolutio à peccato reservato conceditur per modum indulgentiæ & favoris; & una ex conditionibus requisitis ad talem gratiam consequendam est, ut quispiam confiteatur, quod saltem intelligi debet de Confessione valida, quia alia non est sacramentalis Confessio. Et ideo per illam nec remittitur culpa; quia absolutio est nulla; nec tollitur reservatio, quia non satisfit intentioni Superioris, neque Indulgentia ulla ab illo concessa comparatur. Hæc ille.

Idem docet Card. Lugo disp. 20. n. 109. quando pœnitens advertit defectum. Si autem non advertit defectum, existimat probabile n. 110. quòd auferatur reservatio, saltem si postea cætera requisita ponat: quia, inquit, probabile est non peti necessariò Confessionem in ejusmodi Iubilæis, si pœnitens factò examine, judicat non esse sibi necessariam; quia non invenit peccatum grave non confessum. Sed factà illà confessione invalidà, jam pœnitens, factò examine, non invenit peccatum grave, quod debeat confiteri; ergo si ponat alia omnia requisita, facit, quod exigitur ad obtinendam facultatem & privilegia, quæ in Iubilæo conceduntur. Ita Eminent.

Addit n. 113. etiam si pœnitens advertat defectum Confessionis; aliquando tamen posse habere intentionem lucrandi Iubilæum, & ponendi omnia requisita; si v. g. habeat animum confitendi postea validè ante finem hebdomadæ; & tunc videtur validè absolvi ab excommunicatione & censuris reservatis; quia hæc absolutio prius datur, quam absolutio à peccatis, & ejus valor non dependet à valore futuræ absolutionis; præsertim cum dari possit extra Sacramentum. Hæc ille.

Quidni etiam tali casu auferatur reservatio peccatorum? Probabile videtur Lugoni ibidem, eam auferri, quoties defectus non est in integritate circa ipsa reservata.

Et hæc quidem de privilegio concessio per Bullam Iubilæi. Porro de facultate concessa per Bullam Cruciatæ, existimo, inquit idem Auctor n. 109. licet confessio fuerit ficta vel nulla, nihil referre: quia facultas vel ablatio reservationis non ponitur à Confessario absolvente; sed ab ipso Pontifice, positâ illâ univèrsali conditione sumendi Bullam & dandi eleemosynam. Cum ergo conditio posita sit, jam pœnitens acquisivit jus, & privilegium eligendi Confessarium, qui eum absolvat ab omnibus reservatis, tunc incurtis; quod jus remanet in eorum ratione conditionis positæ. Hæc ille

Itaque

10. Jubilæo datur jurisdictio absolventi à peccatis reservatis sub conditione validæ Confessionis.

91. Quid dicendum de Absolutione à censuris reservatis.

Potesse aliquis valide absolvi à censuris reservatis ante Absolutionem à peccatis.

92. Potesse quis virtute Jubilæi vel Bullæ Cruciatæ absolvi à censuris extra Confessionem.

Navarra. Corduba. Lud. Lopez.

Henriquez. Victoria. Peña. Medina. Manuel. Armilla. Soto.

Itaque in Jubilæo datur jurisdictio absolventi à peccatis reservatis, sub conditione validæ Confessionis, vel præsentis, vel futuræ; & ideo virtute Jubilæi non tollitur reservatio peccatorum per Absolutionem, quam pœnitens novit invalidam, vel validam sed informem, nisi sub conditione validæ Absolutionis, seu Confessionis faciendæ, durante tempore Jubilæi, validæ, inquam, & formatæ, ut sic loquar; quia informis Absolutio non sufficit ad lucranda Indulgentiam. Ita intelligo doctrinam Suarii, ut vera sit.

Cæterum quæ hæcenus dicta sunt de Absolutione à peccatis reservatis, consimiliter dici debent de Absolutione à censuris reservatis, de quibus est eadem, si non major, ratio; cum Absolutio censuræ, sicut statim dictum est, præcedat Absolutionem à peccatis, adeoque valida esse possit, licet Absolutio à peccatis subsequens sit invalida.

Ponamus casum, quòd aliquis pœnitens, post legitimam Confessionem peccatorum, absolutus ab excommunicatione & aliis censuris, ante Absolutionem à peccatis peccet de novo mortaliter; num, quia Absolutio à peccatis, defectu debitæ Contritionis, est invalida: ideo etiam erit invalida Absolutio à censuris? Quid si ergo Confessarius, ante datam Absolutionem à peccatis, moriatur, num idcirco Absolutio præcedens à censuris erit invalida? Non habet apparentiam veritatis; est etiam vera fore sententia, quæ docet, virtute Bullæ Cruciatæ, aut Jubilæi, non posse quempiam extra Confessionem absolvi à censuris; quia hæc Absolutio data est in Confessione, saltem legitime inchoata.

Immo extra omnem Confessionem posse dari, docet Villalobos to. 1. tract. 16. diff. 20. n. 15. ubi sic ait: Sexto, circa alteram clausulam; quæ solet venire in Bullis & Jubilæis, quæ dicit, quòd possint absolvi, *Auditis eorum Confessionibus*, adverte; quòd est unum dubium inter DD. putà, si possit Confessarius, virtute illarum concessionum, absolvi à censuris extra Confessionem. Circa quod sunt duæ opinioniones. Prima dicit; quòd non. Hanc tenent Navar. Corduba, Frat. Ludovicus Lopez & Suarez, fundantes se in verbis Bullæ, & etiam in eo, quòd Pius V. in Bulla Jubilæi, concessa an. 1568. declarat; quòd illæ Absolutiones debeant dari *in foro interiori & penitentiæ*.

Contrariam sententiam tenet Henriquez cum Victoria, Peña, Medina & Aliis, & dicunt, quòd sic declaraverit Commissarius Generalis Cruciatæ, & etiam P. F. Manuel. cum Armilla & Soto. Qui dicunt, quòd possit absolvi per Bullam à censuris extra Sacramentum Penitentia, & quòd illa verba: *Auditis eorum Confessionibus*, debeant referri ad Absolutionem à peccatis, quæ ibi conceditur,

& non ad absolutionem à censuris; quia verba debent accommodari materiæ, de qua loquuntur, & sicut censuræ possunt absolvi extra Sacramentum, & non peccata, ita ad hæc debent referri, præsertim cum absolutio à censuris semper præcedat Absolutionem à peccatis.

Et favet huic sententiæ, quòd privilegium Principis sit latè interpretandum, sicut constat ex jure cap. *Olim*. 16. de verb. signif. ibi: *Cum beneficia Principum sint interpretanda largissime*. Et leg. 3. ff. de Constit. *Beneficium Imperatoris, quod à divina scilicet eius indulgentia profisciscitur, quàm plenissime interpretari debemus*.

Ad Declarationem Pontificis respondent, eam habere locum in illo Jubilæo, in quo conceditur facultas tali modo, & non in aliis. Hæc secunda sententia mihi videtur magis probabilis; & potest practicari, licet prima sit magis secuta, & secluso omni inconveniente, melius sit eam sequi. Hucusque Villalobos. Quem sequitur Diana part. 1. tract. de Bulla Cruciatæ resol. 25. ubi plures Alios citat pro illa sententia, & etiam nobis magis probatur.

Quapropter estò admitterem (quòd non) ministrum delegatum non posse absolvi à peccatis reservatis, aut potius non posse directè tollere reservationem à peccatis, invalidè confessis; adhuc concederem, posse tollere reservationem censuræ; immo absolvi à censura reservata, & per consequens indirectè tollere reservationem peccati, cui censura annexa erat, saltem tunc, quando illud peccatum Confessario explicasset.

Quod addo; quia Lugo supra n. 115. ait: Si pœnitens solum explicat in genere excommunicationem reservatam, & malitiosè tacet causas, perinde erit, ac si taceret etiam excommunicationem. Sicut ergo qui malitiosè tacet excommunicationem, ab ea nullatenus absolvitur, ita etiam qui malitiosè tacet causas.

Quam doctrinam admittit Dicastillo supra n. 179. nisi absolvens, qui alioquin potest absque ulla Confessione tollere excommunicationem, solâ positâ petitione Absolutionis, velit illum liberare à quavis excommunicatione, concedendo sine limitatione Absolutionem pro omni casu; qualem pro aliquo effectu, & valore alicujus actus Pontifices solent concedere, dum dicunt, se absolvi à quavis excommunicatione ad effectum præsentium dumtaxat. Hæc ille.

Et indubiè, sicut Superior potest illum liberare à quavis censura tam reservata, quàm non reservata, tametsi nullam explicet, ne quidem in genere, ut patet in exemplo Pontificis allegato; ita quoque, si velit, potest illum liberare à quavis excommunicatione, tametsi nullam in specie exprimat, sed malitiosè taceat causas.

An au-

93. Privilegium Principis est latè interpretandum. cap. 16. de verb. signif. l. 3. ff. de Constit.

Responsio ad quædam Declarationem Pontificis.

94. An absolvi possit ab excommunicatione reservata, qui malitiosè tacuit causas. Lugo.

Dicastillo.

95. Potesse Superior cum absolvi si velit.

Non videtur velle quando inquit causam.

An autem velit, hoc est, quod queritur; & cur non censetur velle, quando expressa excommunicatione in genere, simpliciter ab ea absolvit, non inquirens peccatum seu causam excommunicationis? Sin autem causam inquirat, & pœnitens malitiosè eam taceat, planè existimo absolutionem non valere, defectu intentionis absolventis, qui vult absolvere ab excommunicatione, annexa illi peccato, quod expressit pœnitens, & per consequens non vult absolvere ab excommunicatione, annexa alteri peccato, quod malitiosè tacuit.

Sed quid, si pœnitens, inculpabiliter oblitus peccati reservati, confiteatur alia, non reservata, Superiori, aut alteri habenti potestatem absolvendi à reservatis, num per absolutionem validam non reservatorum, censetur ablata reservatio peccati reservati?

CONCLUSIO VI.

Qui habet jurisdictionem in reservata, tollit reservationem à peccatis, inculpabiliter omissis, per validam absolutionem à peccatis non reservatis. Quod magis verum est de omissis tempore Jubilæi, estò postea pœnitens illud non lucretur.

96. Fundamentum Concl.

Hæc Conclusio, uti præcedens, fundatur in præsumpta voluntate absolventis, qui potest, si velit, tollere reservationem à peccatis inculpabiliter omissis; an autem velit, hæc queritur, & ab Aliquibus negatur; quia, inquit, reservatio ad hoc fit, ut peccata reservata exprimantur habenti potestatem in illa, ut de illis judicet, pœnitentiam & medicinam convenientem adhibendo, & ab eis directè absolvendo: ergo quando non exprimuntur, nec directè & distinctè explicantur, non satis fit eorum reservationi.

Ratio in oppositum.

Sed hæc ratio non satis convincit; licet enim hic sit finis reservationis, tamen nemo negat, Superiorem posse tollere reservationem, sine expressa Confessione peccati reservati. Probandum ergo manet, Superiorem per illam Absolutionem non velle liberare pœnitentem à reservatione peccati, inculpabiliter omissi.

97. Censura potest tolli sola auctoritate Iudicis absolventis.

Et quidem, si agatur de peccato reservato cum censura, constat, censuram posse tolli sola auctoritate Iudicis absolventis, tam in foro interno, quàm externo, sine ulla Confessione, immo renitente ipso peccatore (nisi Privilegiarius per accidens habeat potestatem restrictam ad volentes aut petentes) ita ut nulla ampliùs maneat obligatio, explicandi talem

censuram pro illo foro, in quo impensa est absolutio.

Quando ergo Superior absolvit à censuris, & habet intentionem absolvendi ab omnibus, à quibus potest absolvere, nulla manet nec reservata, nec non reservata, etiamsi pœnitens nullius meminerit, & per consequens, juxta magis communem sententiam, tollitur reservatio ab omnibus peccatis sive confessis, sive non confessis, quæ erant reservata cum censura.

Atqui Superior per absolutionem generalem à censuris, his verbis expressam: *Absolve te ab omni vinculo excommunicationis, suspensionis, & interdicti in quantum possem & tu indiges, quam præmittit Absolutioni à peccatis, vult auferre omnem censuram tam reservatam, quàm non reservatam, tam oblitam, quàm expressam; ergo per eadem verba tollit reservationem omnium peccatorum, cum censura reservatorum, sive expressa fuerint, sive oblita.*

Ergo etiam tollit reservationem peccatorum, sine censura reservatorum, sive expressa fuerint, sive oblita, utpote quæ communiter leviora sunt, quàm illa, quæ cum censura reservantur. Item, quia plus est velle tollere excommunicationem & reservationem culpe, quàm solam reservationem.

Ita argumentatur Suarez disp. 31, sect. 4, num. 16. non quidem universaliter, sed in casu, quo Confessio fuit facta Superiori, vel habenti jurisdictionem ejus; ad finem exonerandi omnino conscientiam & consequendi Absolutionem peccatorum reservatorum, si quæ fortasè pœnitens habeat, & illam suam intentionem pœnitens manifestavit Superiori.

Hæc enim, inquit, intentio Superioris, sufficienter in eo casu colligitur ex eo, quod sciens subditum ad ipsum accedere eà intentione, ut quoad fieri possit, liber maneat ab omni onere peccatorum suorum, vidensque illum bonâ fide confiteri quidquid sibi occurrit, eumque simpliciter absolvens & satisfactionem imponens, satis profectò indicat, velle illum liberum relinquere quantum potest: cum ergo possit tollere vinculum reservationis, illud tollit.

Et confirmatur; quia est hoc valde contentum rationi & pastorali muneri: quia jam ille subditus facit, quod in se est, & moraliter se præsentat Superiori quantum potest, & Superior imponit ei satisfactionem accommodatam, juxta moralem dispositionem ejus; ergo debet Superior esse illâ manifestatione contentus pro omnibus peccatis, usque ad illud tempus commissis. Ita Suarez n. 15.

Quòd debeat esse contentus, non puto; quòd autem censetur esse contentus, nisi aliud explicet, benignè creditur; non solum quando ipse Superior absolvit, sed etiam quando ipse delegatus; hoc quippe modo potuit Superior committere vices suas, ut si vel ipse, vel alius, habens